

ספר יהושע פרק ב (אויטאמאטיש איבערגעזעצט)

Yiddish

אויטאמאטיש איבערגעזעצט

סיכום השיעור

תוכן ענינים: ספר יהושע פרק ב — די מרגלים און רחב

דער הקדמה צום פרק

יהושע פרק ב געהערט צו די ערשטע מעשיות אין ספר יהושע — די מעשיות וואס קומען פאר דעם אמת'ן כיבוש. די פרקים באשרייבן די לעצטע נסיעה פון ערבות מואב אריין אין ארץ ישראל, צו גלגל און יריחו. מ'קען דאס פארשטיין אלס דעם לעצטן שטיק פון די מסעות אין מדבר, וואו ערבות מואב איז דער לעצטער מדור אין מדבר, און דאס אריבערגיין אין ארץ ישראל איז דער ווייטערדיגער שריט. יריחו איז דער ערשטער ציל ווארום עס איז די ערשטע שטאט גלייך איבער פון וואו בני ישראל זענען געלאגערט.

די מרגלים אלס א תיקון פאר פרשת שלח

יעדער לייענער דערקענט די מעשה אלס א תיקון פאר דעם חטא פון די מרגלים אין מדבר. עס זענען דא עטלעכע גרויסע חילוקים:

בסתר קעגן בפרהסיא: משה האט געשיקט די מרגלים בפרהסיא — דאס פאלק האט געבעטן דערויף, אלעמען האט געוואוסט, און די מרגלים האבן צוריקגעזאגט פאר דער גאנצער עדה (וישיבו אתם דבר ואת כל העדה). יהושע שיקט זיי *חרש* — שטיל, בסתר. ער שיקט זיי אליין און זיי זאגן צוריק נאר צו אים. די סודיות ארבעט אויף צוויי מדרגות: סוד פון די שונאים (דאס געוויינטלעכע פאר מרגלים), און סוד פון זייער אייגענע פאלק (ווארום ליקס קענען מודיע זיין די אנדערע זייט, און זיי זענען איצט פיל ענטער צום ציל).

מינימאלע הוראות: משה האט געגעבן פירטלעכע הוראות וועגן וואס צו באמערקן. יהושע זאגט פשוט לכו ראו את הארץ ואת יריחו — "גיט, זעט דאס לאנד און יריחו." די מרגלים זענען געטרויט צו פארשטיין זייער שליחות. די שפארזאמקייט אין ווערטער איז א חלק פון דער גאנצער זהירות.

דעם רמב"ן'ס השקפה אויף מרגלים: דער רמב"ן טענה'ט אין פרשת שלח אז מרגלים זענען ריכטיג נאר סקאוטס — געפינען איינגאנגען, שוואכע פלעצער, טאקטישע אינפארמאציע (ווי יוסף'ס באשולדיגונג: מרגלים אתם לראות את ערות הארץ). די ערשטע מרגלים האבן דורכגעפאלן ווארום זיי זענען ארויס פון דעם מדנדט און האבן געגעבן א מורא-מאכנדיגע אפשאצונג. די נייע מרגלים האבן אפשר געטון פראקטישע רעקאנעסאנס, אבער וואס דער פסוק שרייבט איבער איז די פארקערטע בשורה פון וואס די פריערדיגע מרגלים האבן איבערגעגעבן.

די קעגן-בשורה: די פריערדיגע מרגלים האבן געזאגט די באוואוינער זענען שטארק און אומבאזיגלעך. די מרגלים ברענגען צוריק די פשוט'ע פארקערטע: די מענטשן זענען דערשראקן, זייערע הערצער האבן צעשמאלצן. דער עיקר, דאס איז נישט נאר א איצטיגע אפשאצונג — עס גייט צוריק ביז קריעת ים סוף, און עס ווידערהאלט די לשון פון שירת הים וועגן אומות וואס צעשמעלצן אין מורא. די בשורה שטעלט זיך גלייך קעגן די פריערדיגע מרגלים נישט אויף צי דאס לאנד איז גוט (ביידע האבן מודה געווען עס איז), נאר אויף דער וויכטיגער שאלה צי דער כיבוש איז מעגלעך.

דער אויפבויה פון דער מעשה

פסוק א — די מרגלים קומען אן צו רחב'ס הויז

זיי גייען צום הויז פון אן *אשה זונה*. די מפרשים מאכן א פלוגתא צי *זונה* מיינט א זונה אדער א גאסט-הויז-האלטערין/עסן-געבערין (פון *מזונות*). דער אבן עזרא שטעלט זיך שטארק אז *זונה* מיינט שטענדיג א

זונה, און דאס איז די געזונטערע פשוט. איר נאמען, רחב, ווערט געגעבן דא — באמערקנסווערט דאס ערשטע און לעצטע מאל וואס זי ווערט געקלערט אין דער מעשה (נאכדעם איז זי פשוט "האשה"). אזוי אויך די מרגלים ווערן גערופן *מרגלים* נאר דא; נאכדעם זענען זיי נאר *אנשים*. קיינער אנדערש אין דער מעשה — נישט די מרגלים, נישט דער מלך — באקומט א נאמען.

פסוקים ב-ג — די אנטדעקונג און דעם מלך'ס פאדערונג

די מרגלים ווערן עפעס אנטדעקט (דער פסוק דערקלערט נישט ווי). דער מלך פון יריחו (אומבאנאנט) ווערט געזאגט אז מענטשן פון בני ישראל זענען געקומען *להפור את הארץ* — צו "גראבן אריין" אדער אונטערגראבן דאס לאנד, מיינט צו געפינען אירע שוואכקייטן. דער מלך שיקט שלוחים צו רחב פאדערן זי זאל ארויסגעבן די מענטשן. די לשון הוציאם אלינו ווידערהאלט די פאדערונג אין דער סודם מעשה — א גאסט אונטער איינעם שוץ ווערט געפאדערט צו איבערגעבן.

פסוקים ד-ז — רחב'ס אפנאר

רחב הערט נישט צו. די מלך'ס מענטשן האלטן כלומרשט דעם גבול פון איר הויז — זיי צווינגען נישט אריין נאר ווארטן אז זי זאל ארויסברענגען די מענטשן (ווי דארפן א באפעל אנשטאט א נא-קלאפ אריינגאנג). זי פארהאלט, באהאלט די מרגלים, דערנאך זאגט זי די שלוחים א קלוג-געמאכטע ליגן: "יא, מענטשן זענען געקומען צו מיר, אבער איך האב נישט געוואוסט פון וואנען זיי זענען." זי טענה'ט אומוויסנדיגקייט פון זייער ישראל'דיגע אידענטיטעט — ווען זי וואלט געוואוסט, וואלט זי געווען מחוייב צו מעלדן זיי. זי זאגט דערנאך אז די מענטשן זענען אוועקגעגאנגען פאר דעם שטאט-טויער האט זיך פארמאכט ביי דונקל, און זי טרייבט אן די שלוחים זיי זאלן נאכיאגן זיי, שיקנדיג זיי צום ירדן — די פארקערטע ריכטונג פון וואו די מרגלים זענען טאקע.

פסוק ו — דער באהעלטעניש

דער פסוק גייט צוריק צו דערקלערן *ווי* זי האט זיי באהאלטן: אויפן פלאכן דאך אונטער שטענגלען פון פלאקס (*פשתי העץ*) געלייגט אין רייען צו טרוקנענען, געניצט צו מאכן לינען. דער פסוק באמערקט זי האט זיי צוגעגרייט פאר זיך אליין — אפשר פשוט אנווייזנדיג עס איז געווען איר אייגענע פלאקס וואס ווערט פראצעסירט. דערווייל יאגן די מלך'ס מענטשן צום ירדן איבערגאנגען, און דאס שטאט-טויער ווערט פארמאכט הינטער זיי.

פסוקים ט-יא — רחב'ס הצהרה פון אמונה

פאר די מרגלים גייען שלאפן, גייט רחב ארויף צום דאך און איבערגרייבט וואס איז די הויפט-רייד פון דעם גאנצן פרק — דער טעם פארוואס די גאנצע מעשה עקזיסטירט. זי דערקלערט:

- "איך ווייס אז השם האט אייך געגעבן דאס לאנד" — ניצנדיג גאט'ס אמת'ן נאמען (דעם שם המפורש)

- די באוואוינער זענען דערשראקן — "אלע באוואוינער פון לאנד האבן צעשמאלצן (*נמוגו*) פאר אייך"

- צוויי סיבות פאר די מורא: (1) זיי האבן געהערט ווי גאט האט אויסגעטריקנט דעם *ים סוף* ביים יציאת מצרים, און (2) זיי האבן געהערט וועגן ישראל'ס חורבן פון די צוויי אמורי מלכים, סיחון און עוג, אין ערבות מואב

איצט וואס זיי זענען ארויס פון דער שטאט מיט אן אנטלויף-פלאן, האבן זיי א ביסל מער לעווערידזש, כאטש זי קען נאך שטענדיג פארראטן זייער ריכטונג.

זייערע תנאים:

- זי מוז בינדן א **רויטן פאדעם** (*תקות חוט השני*) אין דעם זעלבן פענצטער דורך וועלכן זי האט זיי אראפגעלאזט — שאפנדיג א פאעטישע סימעטריע

- זי מוז צונויפקלייבן איר גאנצע משפחה אינעווייניג איר הויז

- ווער עס גייט ארויס פון הויז — *דמו בראשו* (זיין בלוט איז אויף זיין אייגענעם קאפ)

- ווער עס אינעווייניג הויז ווערט געשעדיגט — די אחריות פאלט אויף די מרגלים

- דער סימן מוז בלייבן **סוד** — אויב זי זאגט עמעצן, איז די שבועה בטל, ווארום אנדערש וואלט יעדער געהאנגען רויטע פעדעם און דער סימן וואלט געווען מיינינגלאז

רחב שטימט צו. דער פסוק באמערקט זי בינדט דעם פאדעם אין פענצטער (עפּשער פראלעפטיש — דער פסוק אנטציפירט וואס זי וועט טון). די מרגלים פאלגן איר פלאן פונקט: באַרג, דריי טעג, דערנאך צוריק.

די מרגלים באריכט צו יהושע (ב:כג-כד)

זיי באריכטן צו יהושע מיט דער וויכטיגער מסקנא: **"השם האט געגעבן דאס גאנצע לאנד אין אונזערע הענט"**. זייער ראי: די באוואוינער זענען דערשראקן. זיי זענען אפשר אויך געווען דערמוטיגט ווי גרינג זיי האבן געפונען א קאלאבארטאר.

דער באריכט טראגט א שטארקע איראנישע איבערקער: די זעלבע ישראלים וואס זענען געווען די וואס האבן צעשמאלצן אין מורא פון די לאנד'ס באוואוינער ווערן איצט געזאגט אז די מענטשן פון לאנד צעשמעלצן פאר *זיי*. די באוואוינער האבן קיין כח און קיין מוט נישט איבערגעבליבן.

באמערקנסווערט, דער פסוק באשרייבט נישט וואס יהושע טוט מיט דער בשורה. אפשר גיט ער עס ווייטער צום רעסט פון פאלק, וואס וואלט געמאכט סייז ווי מ'קוקט אויף זיין ראלע. נאך וויכטיגער, ווי באשטעטיגט אין דעם פריערדיגן פרק, יהושע אליין האט כדאי געדארפט **חיזוק** (דערמוטיגונג) — א שטופ צו זיין מורל באשטעטיגנדיג אז ער גייט נישט אן אויף א פארמעסענע מיסיע און אז עס וועט זיין זיכער. די בשורה פון די מרגלים, געווארצלט אין רחב'ס עדות, גיבט פונקט די זיכערקייט. מיט דעם גייט די מעשה ווייטער.

- **"קיין מענטש'ס גייסט שטייט נישט מער פאר אייך"** — *לא קמה עוד רוח באיש*

- **איר תיאלאגישע הצהרה:** "אייער גאט איז דער גאט אין הימל אויבן און אויף דער ערד אונטן" (*כי ה' אלקיכם הוא אלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת*) — אן אויסערגעוויינטלעכע הצהרה פון אמונה אין אידישן גאט, ווידערהאלנדיג ענינים פון שירת הים

די רייד איז דער הויפט-תוכן וואס די מרגלים ברענגען צוריק, און עס קערט איבער גלייך די דערציילונג פון די אריינגעלע מרגלים.

דער געשעפט און די שבועה (ב:יב-יד)

רחב'ס סברא איז בעצם: "איך ווייס איר וועט געווינען — איך וויל נישט זיין צווישן די פארלירער." זי בעט די מרגלים צו:

- שווערן ביים נאמען פון השם

- ווייזן *חסד* (גוטסקייט) צו איר און איר *בית אבי* (איר פאטער'ס הויזגעזינד — א נוקלעארע אדער ברייטערע משפחה איינהייט, אין מדרגה אונטער *משפחה*)

- געבן איר אן *אות אמת* — א אמת'ע סימן/גאראנטיע פון זייער צוואג

- ראטעווען אירע עלטערן, ברידער, און שוועסטער

באמערקנסווערט, זי איז כלומרשט א לעדיגע פרוי אן איר אייגענע הויזגעזינד, נאך שטענדיג א חלק פון אירע עלטערן'ס משפחה איינהייט.

די מרגלים שווערן: *נפשנו תחתכם למות* — "אונזערע לעבנס פאר אייערע ביז טויט" — באדינגט אז זי זאל נישט אנטפלעקן זיי אדער דעם געשעפט. זיי שווערן נישט בפירוש אין גאט'ס נאמען ווי זי האט געבעטן, אבער זיי צוזאגן זייערע אייגענע לעבנס.

די אנטלויף און דער סימן פון רויטן פאדעם (ב:טו-כא)

רחב'ס הויז איז אריינגעבויט אין דער שטאט-מויער (*חומה*), א תכונה פון עטלעכע אלטע שטעט. איר פענצטער קוקט ארויס, אזוי זי לאזט אראפ די מרגלים מיט א שטריק גלייך ארויס פון דער שטאט. זי באפעלט זיי צו אנטלויפן צום באַרג (מערב-ווערטס — פארקערט פון דער ריכטונג וואס זי האט געשיקט די נאכיאגער צום ירדן) און באהאלטן זיך דריי טעג ביז די זוך-גרופע קומט צוריק.

די **ציגעלייגטע תנאים:** נאכדעם די מרגלים זענען שוין ארויס און אויף דער ערד אונטער דעם פענצטער, לייגן זיי צו תנאים צו דער שבועה. די פלאצירונג איז באדייטנדיג — זיי האבן געפילט אומבאקוועם צו לייגן תנאים בעת זיי זענען נאך געווען אין איר הויז און גאנץ אפהענגיג פון איר שוץ.

תמלול מלא

קומענדיגער נסיעה, וואס איז פון ערבות מואב אריין אין ארץ ישראל, אריין קיין גלגל און אריין קיין יריחו, וואס וועט זיין די קומענדיגע מעשה — דער ערשטער מלחמה וואס יהושע פירט.

די שליחות פון די צוויי מרגלים

איצט פאר דעם, כדי צו גרייטן — זיי ווייסן אז זיי גייען אריין אין ארץ ישראל און אין יריחו ספעציעל, דאס איז געווען די ערשטע שטאט וואס זיי גייען כובש זיין ווארום עס איז די ערשטע שטאט איבער פון וואו זיי זענען געזעסן אין ערבות מואב — אזוי האבן מיר די מעשה פון צוויי מרגלים וואס יהושע שיקט פון שיטים. שיטים איז ווידער ערבות מואב, דער זעלבער ארט וואו זיי זענען. און ער שיקט זיי צו אויספארשן יריחו, צו אויספארשן דאס לאנד.

א תיקון פאר דעם חטא פון די מרגלים

דאווקא, יעדערער וואס ליינט די מעשה פון די מרגלים דערקענט אז דאס איז א געוויסן זין פון תיקון, א סארט תיקון פאר וואס עס איז געשען מיט די

יהושע פרק ב: די מרגלים און רחב — א תיקון פון דעם חטא פון די מרגלים

שטעלן דעם פרק אין קאנטעקסט: די לעצטע רייע אריין אין ארץ ישראל

היינט לערנען מיר יהושע פרק ב. ווי מיר האבן שוין גערעדט, דער פרק איז נאך איין חלק אין די ערשטע מעשיות — די מעשיות נאך פאר די כיבוש פון ארץ ישראל. עס זענען די מעשיות פון אנקומען צו ארץ ישראל, אדער מעשיות פון דעם נסיעה, קען מען זאגן. אין א געוויסן זין, ווי מיר וועלן זען אין דעם קומענדיגן פרק, קען מען עס זען כמעט ווי א המשך פון די נסיעות אין מדבר, וואס זענען שטענדיג דעפינירט דורך גיין דורך פארשידענע שריט פון מסעות, פארשידענע נסיעות, יא? זיי פארן פון דא קיין דארט, פון דארט קיין דא.

דאס איז די לעצטע נסיעה, אדער אזוי ווי די לעצטע נסיעה, דער לעצטער שריט, די לעצטע סטאנציע וואו זיי זענען געווען אין מדבר איז ערבות מואב. און איצט, אלע די ערשטע עטלעכע פרקים פון ספר יהושע זענען וועגן דער

דער סטרוקטור פון דער מעשה

יהושע שיקט די מרגלים בסת

לאמיר דורכגיין דעם סטרוקטור פון דער מעשה. אזוי יהושע שיקט פון שיטים צוויי מענטשן, מרגלים, און זאגט **חרש**. איך מיינן חרש מיינט שטילערהייט, בהעלם. אזוי איך מיינן אז דאס איז אויך א גרויסער חילוק צווישן וואס יהושע האט געטון און וואס משה האט געטון. משה האט געשיקט מרגלים בפרהסיא, ווי ער מער אדער ווייניגער בפירוש זאגט אין ספר דברים — לייט האבן געבעטן דערפאר. יעדערער האט געוואוסט וועגן דעם. יעדערער איז נאכגעגאנגען וואס גייט פאר. וואו זענען זיי? ווען קוק **ען זיי צוריק?** און ווען זיי זענען צוריקגעקומען, שטייט בפירוש אז **וישיבו אתם דבר ואת כל העדה** — זיי האבן געגעבן דעם ענטפער צו אלעמען.

און די מרגלים זייער בפירוש זענען נישט געווען. זיי זענען געשיקט געווארן דורך יהושע אליין און זיי האבן באריכטעט צוריק צו אים אליין. און דאס איז מסתמא עפעס נוצלעך. דאווקא, מיר דארפן עטלעכע מרגלים, אבער מיר דארפן נישט אז יעדערער זאל ווייסן אלעס די גאנצע צייט. דער גאנצער עיקר פון מרגלים איז צו זיין א סוד. און דא איז עס געווען א סוד נישט נאר — כנראה, איך האב נישט קיין קלארע 100% ראיה, אבער נישט נאר איז עס א סוד, יא? מרגלים זענען סוד ביחס צו די לייט וואס מען שפיאנירט אויף זיי, אבער עס איז אויך געווען א סוד ביחס צו די לייט וואס מען שפיאנירט פאר זיי. מרגלים האנדלען אויך היינטיגע טאג געווענליך ווארום אויב לייט וועלן געפינען ארויס, וועט עס אפגעבן די אנדערע זייט. און דא זענען זיי שוין נענטער, אזוי מסתמא דאס איז נאך א פשוטע סיבה פארוואס עס האט געדארפט ווערן געטון בסת, שטילערהייט.

און יהושע זאגט זיי, גיט זיי דעם ציווי, גיט זיי די הוראה צו גיין זען דאס לאנד. און ווידער, עס זאגט נישט פונקט — נישט ווי משה וואס האט געגעבן דעטאלירטע הוראות וואס זיי זאלן זען, די **אמצות** און אזוי ווייטער. ער האט זיי נאר געזאגט "זעט", און מיר נעמען אן אז זיי פארשטייען אליין וואס צו זען. און דאס איז א חלק פון דער שתיקה, א חלק פון די ווייניגער ווערטער זייענדיג, ווייניגער פובליק ווערטער געגעבן דא ווי אין דער מעשה פון משה, ווארום זיי טוען זאכן מיט מער דיסקרעציע דאס מאל.

די מרגלים קומען אן צו רחב'ס הויז

און זיי טוען, און זיי טוען טאקע מיט מער דיסקרעציע, נישט ווי די פריערדיגע מענטשן וואס זענען געגאנגען און עס דערשיינט אז האבן געמאכט א סארט טומל. זיי זענען געגאנגען און זיי האבן גענומען עטלעכע פירות און אפשר האבן לייט באמערקט, און זיי רעדן בפירוש ווי די ענקים וואס זיי האבן זיי געטראפן דארט דערשיינט האבן זיי באמערקט און לפחות האבן עפעס געזאגט וועגן זיי אדער האבן זיך באצויגן צו זיי. און דא, זיי זענען זייער בפירוש פרובירנדיג צו, ווייסטו, גיין אונטערדעקט און געפינען א שטילן וועג צו געפינען ארויס וואס גייט פאר.

אזוי זיי גייען און זיי געפינען א הויז פון אן **אשה זונה**. עס איז דא א מחלוקת אין מפרשים — צו ליינען דאס ממש ווי א זונה, אדער אפשר עס מיינט עפעס ווי פארשידענארטיג, ווי עטלעכע בעל פון א קרעטשמע אדער ווי א ארט וואו לייט עסן אדער ווי א האטעל, עפעס אזעלכעס. איך מיינן נישט אז עס איז דא אזא גרויסער חילוק אין די צוויי זאכן אויב מען טראכט וועגן דעם. אבער איך מיינן דער אבן עזרא זאגט זייער שטארק אז זונה מיינט שטענדיג א זונה. איך מיינן דאס איז די מער פארנומענע ליינענדיג דא.

און עס גיט איר נאמען: רחב. דאס איז דאס ערשטע מאל און דאס לעצטע מאל עס זאגט איר נאמען דא. שפעטער זאגט עס איר נאמען ווידער, אבער אין דער מעשה, דאס איז דאס ערשטע און לעצטע מאל אז זי האט א נאמען. קיינער אנדערש אין דער מעשה האט נישט קיין נאמען. עס איז א זייער אינטערעסאנטע זאך צו באמערקן ווען מען ליינט תנ"ך — לייט האבן נעמען און האבן נישט נעמען. דא זאגט עס נישט דעם נאמען פון די מרגלים. עס זאגט **אנשים מרגלים**, און צוזאמען מיט דעם איבעריגן, עס איז אויך דאס

מרגלים אין מדבר. און מיר קענען אנמערקן אסאך חילוקים צווישן דער מעשה און די מעשה אין פרשת שלח, וואו יהושע איז געווען איינער פון די צוויי מרגלים, ווי מיר האבן גערעדט, וואס האבן נישט געמאכט די זאך ערגער. זיי זענען נישט צוריקגעקומען מיט שלעכטע נייעס. זיי האבן נישט געמאכט די לייט דערשראקן און צעבראכן זייער מוראל, אזוי אז דערפאר זענען זיי נישט געווען אין מדבר פאר 40 יאר.

און דא האבן זיי מרגלים אין א געוויסן זין פאר פראקטישע צוועקן כדי צו געפינען ארויס וועגן דער שטאט. דאס איז וואס דער רמב"ן טענה'ט אין פרשת שלח. ער טענה'ט אז די מרגלים זענען נישט געווען — ווי עס דערשיינט פון דעם פראבלעם, פון דעם חטא וואס זיי האבן געטון, פון די זאכן וואס זיי האבן געזאגט — זיי זענען נישט געווען דארט צו איבערקוקן צי דאס לאנד איז טאקע אזוי גוט ווי מען האט זיי צוגעזאגט. דאס איז נישט וואס מרגלים זענען טאקע וועגן. מרגלים זענען נאר סקאוטס דארט צו געפינען ארויס: וואו גייסטו? וואו איז די טיר פון דער שטאט? ווי טוסטו — ווידער, וואס וועט זיין דער בעסטער ארט צו אריינברעכן? און אזוי ווייטער. אבער זיי האבן טאקע נישט געענטפערט דאס.

אבער אין אמת, אויך די מרגלים טוען נישט — לפחות נישט פון וואס מיר ליינען, נישט אין דעם פסוק. אזוי ווי, זיי מעגן האבן געטון אזעלכע זאכן. זיי מעגן האבן געטון עטלעכע רעקאנעסאנס און געפונען ארויס וואו די שוואכע פונקטן זענען, ווי יוסף האט געזאגט, יא? מרגלים זענען ממש **לראות את ערות הארץ**, אז מען געפינט ארויס די שוואכע פונקטן פון דעם לאנד וואו עס וועט ווערן כובש, אזעלכע זאכן.

די קעגן-בשורה: אימה איז געפאלן אויף די באוואוינער

אבער מיר זעען טאקע די מרגלים קומען צוריק מיט די פונקט פארקערטע בשורה וואס די פריערדיגע מרגלים זענען צוריקגעקומען מיט. און עס איז, איך מיינן, אפילו בפירוש געזאגט דא צו זיין א קעגן צו דעם, ווארום עס זאגט נישט נאר אז איצט די לייט פון דעם לאנד האבן מורא — דאווקא, זיי זענען נישט געגאנגען צום זעלבן ארט; זיי זענען געגאנגען קיין יריחו, דעמאלט די מרגלים זענען געגאנגען קיין חברון, אפשר דאס איז דער חילוק. אבער עס זאגט אז זיי האבן מורא פון אונז, און זיי האבן מורא פון אונז און פון אונזער גאט זינט די צייטן פון יציאת מצרים. עס איז טאקע זייער שטארק אן אפקלאנג, ווי מיר וועלן זען, אן אפקלאנג פון דעם לשון און דעם סטיל וואס עס זאגט אין שירת הים וועגן ווי אלע לייט ארום זענען **נמוגו**, זיי האבן מורא, זיי זענען דערשראקן, זיי פארלירן זייער גאנצע האפענונג, זייער גאנצע כח, זייער מוראלישע כח. זיי זענען פארפאלן.

אזוי איז עס זייער שטארק בפירוש אנטי — עס איז נישט נאר אזוי ווי אין דעם שלב זענען שוין געווען מרגלים וואס האבן אונז געזאגט גוטע בשורות, גוטע בשורות. עס שטייט שוין קעגן וואס משה'ס מרגלים האבן געזאגט. אזוי איך מיינן אז כאטש מיר קענען עס ליינען ווי זייענדיג מער פשוט, מער פראקטיש, בשעת לפחות פון דעם תוצאה פון די ערשטע מרגלים מיינען מיר אז יענע מרגלים זענען נישט געווען נאר פראקטיש — זיי האבן געגעבן א באריכט וואס האט געזאגט אז בתחילה איז עס געווען א שלעכטע געדאנק צו גיין צו דעם לאנד — איך מיינן א בעסערע ליינענונג וואלט זיין צו טראכטן אז די מרגלים שטייען בפירוש קעגן וואס יענע אנדערע מרגלים האבן געזאגט. נישט וועגן צי דאס לאנד איז גוט אדער שלעכט — דאס איז נישט די שאלה. נאר וועגן דעם מער וויכטיגן זאך, וואס די מרגלים האבן אויך מודה געווען אז דאס לאנד איז גוט. דאס איז נישט טאקע וואס זיי האבן זיך באקלאגט וועגן. וואס זיי האבן זיך באקלאגט איז געווען אז די לייט דארט זענען שטארק און אז זיי וועלן נישט קענען כובש זיין זיי.

און די מרגלים טענה'ן בפירוש, קומען צוריק און ברענגען צוריק די בשורה, אז די לייט האבן מורא און עס וועט זיין גרינג צו כובש זיין זיי. זיי זענען געגעבן אין אונזער האנט. אקיי, אזוי דאס איז די אלגעמיינע מעשה.

אבער אויך, איך מיינן די מעשה איז זייער אינטערעסאנט און עס איז דא אסאך וואס מאכט אונז טראכטן וועגן איר.

און דעמאלט זאגט זי זיי האבן פארמאכט די טיר, דעם **שער**, די טיר פון דער שטאט, אין דער פינצטערניש, און די מענטשן זענען אוועקגעגאנגען. און זי ווייסט נישט וואו זיי זענען געגאנגען. זי זאגט, נו גייט נאכיאגן זיי! אפשר וועט איר געפינען זיי, איר וועט כאפן זיי. גייט נאכיאגן זיי.

רַחֲבִים סְטְרַאטֶעגִישֶׁ אַפְנָאָר

און זי גייט אריין ווי אויב זי גייט צו גיין ברענגען זיי אדער עפעס, און אנשטאט ברענגען זיי ארויס, באהאלט זי זיי. עס דערקלערט נישט ווי זי באהאלט זיי אדער וואו זי באהאלט זיי — דאס וועלן מיר געפינען ארויס נאכדעם מיר הערן וואס זי האט געזאגט די מלך'ס שלוחים. אבער זי האט זיי באהאלטן, און זי האט געזאגט די מלך'ס שלוחים: יא, זיי זענען געקומען צו מיר, און איך ווייס נישט, איך האב נישט געוואוסט פון וואנען. אזוי זי טענה'ט אומוויסנדיקייט, און אפשר איז זי געווען אומוויסנדיג — זי ווייסט נישט אז זיי זענען געווען פון די אידן. אויב זי וואלט, וואלט זי געדארפט געבן זיי איבער, זי וואלט געדארפט באריכטן זיי גלייך אוועק, אזוי זי האט נישט געוואוסט.

און דעמאלט זאגט זי: זיי האבן פארמאכט די טיר, דעם **שער**, די טיר פון דער שטאט, אין דער פינצטערניש, און די מענטשן זענען אוועקגעגאנגען, און זי ווייסט נישט וואו זיי זענען געגאנגען. זי זאגט, נו גייט נאכיאגן זיי, אפשר וועט איר געפינען זיי, אדער איר וועט כאפן זיי, גייט נאכיאגן זיי.

שִׁיקָה דִּי נַאכִיאַגֶר אין דער פֿאַרקֶרטרֶער רִיכְטוּג

אזוי דאס איז אויך א חלק פון איר סטראטעגיע. זי צעצייט די מלך'ס שלוחים. זי זאגט, אה, איך ווייס וואו זיי זענען געגאנגען, און זי נעמט אן, ווי מיר וועלן זען שפעטער, זי נעמט אן מסתמא עס איז געווען איין ריכטונג אין וועלכן צו לויפן. אזוי ווען זי זאגט זיי זענען געגאנגען דורך דעם טויער פון דער שטאט, ווייסן זיי פונקט וואו צו גיין נאכיאגן זיי. אזוי זי שיקט זיי אין דער פארקערטר ריכטונג פון וואו די מענטשן זענען, און דאס איז ווי זי האט זיי אראפגענומען פון איר רוקן, זי האט זיי אראפגענומען פון די לייט צו ראטעווען זיי.

ווי זי האט זיי באהאלטן

און דא גייט דער טעקסט צוריק און זאגט אונז פונקט ווי זי האט זיי באהאלטן. אזוי זי האט זיי געהאט אויפן דאך, באהאלטן אין עטלעכע פלאקס וואס איז נאך געווען פון די שטאקס — שטאקס פון פלאקס וואס זענען געווען דארט, כנראה. דאס איז וואס לייט פלעגן אויסטריקענען אויפן דאך, עטלעכע פלאקס צו מאכן לינען און אזוי ווייטער. אזוי זי האט זיי באהאלטן צווישן דעם.

און דערווייל, די מענטשן, די מלך'ס מענטשן, יאגן זיי נאך גאנץ צוריק צום טייך, צוריק צום **ירדן**, וואו די **מעברות** — די ערטער וואו זיי האבן איבערגעקראצט דעם ירדן. זיי האבן פארמאכט דעם טויער נאך זיי, און אזוי איז דער טויער פארמאכט. אזוי איצט ווייסט זי אז די לייט, די מלך'ס שלוחים, יאגן זיי נישט נאך אין דער שטאט — זיי זענען אלע ארויס, זיי יאגן זיי נאך אויף א סארט ווילדע גענדז יאגד אינדרויסן פון דער שטאט.

רַחֲבִים דֶּקְלָאָרַאצִיע פֿון אַמוֹנָה

איצט, פאר די צוויי מענטשן, די צוויי **מרגלים**, גייען שלאפן, גייט זי ארויף צום דאך, צום באהאלטן ארט, און זי רעדט צו זיי. און דאס איז דאס וויכטיגסטע — די גאנצע מעשה איז דא פאר דעם שמועס, פאר דעם דיאלאג, וואס זי זאגט זיי. און מיר זאלן מסתמא פארשטיין אז דאס איז אויך פארוואס זי באהאלט זיי, פארוואס זי ראטעוועט זיי.

"איך ווייס אז השם האט אייך געגעבן דאס לאנד"

זי זאגט דאס: זי זאגט, איך ווייס אז השם — און איצט זאגט זי השם'ס נאמען, **נתן לכם את הארץ** — און אייער מורא איז געפאלן אויף אונז. מיר זענען אלע דערשראקן פון אייך, און אלע לייט וואס וואוינען אין דעם לאנד, אלע באוואוינער פון דעם לאנד, זענען **נמוגו** פאר אייך — זיי צעשמעלצן, אדער עפעס אזעלכעס. זיי זענען אלע דערשראקן פון אייך.

לעצטע מאל זיי ווערן גערופן מרגלים. אין דעם איבעריגן פון דער מעשה זאגט עס נאר אנשים — לייט, מענטשן.

און דאס זעלבע מיט דער פרוי. די פרוי האט א נאמען ערשט דא, **ושמה רחב**, און מיר וועלן הערן איר נאמען שפעטער. אבער אין דעם איבעריגן פון דער מעשה איז זי נאר **האשה**, די פרוי, די פרוי.

און **וישכבו שמה**. זיי גייען שלאפן דארט. דאס איז געווען מסתמא זייער פראוואו צו זיין אונטערדעקט, צו אזוי ווי — דאס איז זייער דעקונג מעשה. זיי זענען נאר רייזנדע וואס בלייבן ביי דער פרוי'ס ארט, און זיי האבן מסתמא אנגענומען אירגענדוויי צו געפינען ארויס פון די לייט דארט, אירגענדוויי צו באקומען עטלעכע נייעס, געפינען ארויס וואס גייט פאר.

די מרגלים ווערן אנטדעקט

איצט וואס געשעט? אירגענדוויי די לייט פון יריחו האבן אנטדעקט — זיי זענען אנטדעקט געווארן. עס זאגט נישט ווי זיי זענען אנטדעקט געווארן. עס איז אן אינטערעסאנטע שאלה: ווי זענען זיי אנטדעקט געווארן? אבער זיי זענען אנטדעקט געווארן. **ויאמר למלך יריחו** — עס איז געזאגט געווארן, עס איז געזאגט געווארן צום מלך פון יריחו. ווידער, קיין נאמען. מיר ווייסן נישט זיין נאמען. דער מלך פון יריחו איז געזאגט געווארן וועגן די לייט. עס זאגט זיי זענען געווען — און זיי זענען געזאגט געווארן אויך ווער זיי זענען געווען. **אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפר את הארץ. לחפר** מיינט נישט ממש צו גראבן; עס מיינט פונקט דאס — צו אונטערמינרן, יא? צו געפינען די שוואכקייטן פון דעם לאנד. דאס איז די עבודה פון מרגלים.

אזוי עס איז א רז ווער האט געזאגט, ווער האט געזאגט דעם מלך פון יריחו.

דער מלך'ס פאדערונג און רחב'ס אפנאר

און דער מלך פון יריחו — עס ווערט געזאגט ער שיקט שלוחים, שיקט צו רחב. אה יא, אנטשולדיגט, ער האט איר נאמען, אבער שפעטער דאס איז דאס לעצטע מאל. ער שיקט צו רחב און זאגט, "נעם ארויס, ברענג ארויס די לייט וואס זענען געקומען צו דיר, ווארום זיי זענען געקומען צו חרוב מאכן דאס לאנד, זיי זענען געקומען צו אונטערמינרן דאס גאנצע לאנד." דאס דערמאנט אונז פון דעם לשון פון אזוי ווי **הוציאו אלינו ונדעם**, יא? ווען עמעצער איז א גאסט ביי עמעצן, איז עס אזוי ווי ער איז אונטער זיין שוץ, און דעמאלט אמאל איז דא די פאדערונג: גיב אים ארויס, פראדוציר דעם מענטש, לאז אים נישט זיין אונטער דיין שוץ, און גיב אים איבער צו אונז.

איצט די פרוי טוט נישט דאס. אזוי עס דערקלערט נישט אין דעם שלב פון דער מעשה פארוואס זי טוט נישט דאס. וואס זי טוט איז — און עס זאגט נישט אין דער מעשה, אבער מיר מוזן אנעמען אז זי אירגענדוויי פארהאלט צייט. זי לאזט נישט די מלך'ס מענטשן אריינקומען. אין אנדערע ווערטער, כנראה — און דאס איז איך מיינ דער פשוט'ער פשט — כנראה זיי רעספעקטירן איר הויז. עס איז איר הויז. אזוי ווי, זיי האבן א פאדערונג פאר איר צו איבערגעבן די לייט, צו באפרייען זיי פון איר קאסטאדי, אז זיי זאלן נישט זיין אונטער איר, זיי זאלן נישט זיין אונטער איר שוץ. אבער אזוי לאנג ווי זיי זענען אונטער איר שוץ, דאס איז אזוי ווי — זיי בעטן, עס איז נישט געווען אזוי ווי א נא-נאק וואראנט. זיי זענען נישט אריינגעגאנגען אין איר הויז. זיי שטייען אינדרויסן און ווארטן פאר איר צו ברענגען זיי ארויס.

און זי גייט אריין ווי אויב זי גייט צו גיין ברענגען זיי אדער עפעס. און אנשטאט ברענגען זיי ארויס, נעמט זי — זי באהאלט זיי. און עס דערקלערט נישט ווי זי באהאלט זיי אדער וואו זי באהאלט זיי. דאס וועלן מיר געפינען ארויס נאכדעם מיר הערן וואס זי האט געזאגט די מלך'ס שלוחים.

אבער זי האט זיי באהאלטן, און זי האט געזאגט די מלך'ס שלוחים: "יא, זיי זענען געקומען צו מיר, און איך ווייס נישט — איך האב נישט געוואוסט פון וואנען." אזוי זי טענה'ט אומוויסנדיקייט, און אפשר איז זי געווען אומוויסנדיג. זי ווייסט נישט אז זיי זענען פון בני ישראל. אויב זי וואלט, וואלט זי געדארפט געבן זיי איבער. זי וואלט געדארפט באריכטן זיי גלייך אוועק. אזוי זי האט נישט געוואוסט.

איך חסד ואמת - מיר וועלן טון חסד, מיר וועלן טון אמת, מיר וועלן זיין ערליך צו אייער דיל, און מיר וועלן ראטעווען איך און אייער משפחה.

דער אנטלויף פלאן

אזוי איצט וואס זי האט געהאט די הבטחה, איצט האט זי א וועג - זי דארף העלפן זיי אנטלויפן פון דער שטאט, ווארום אנדערש וועלן זיי זיין פארקלעמט דארטן.

אראפלאזן זיי פון דער וואנט

אזוי זי העלפט זיי אנטלויפן. וואס טוט זי? זי גיט זיי א שטריק, זי לאזט זיי אראפ דורך א פענצטער פון איר הויז. איצט איר הויז איז אין דער וואנט פון דער שטאט. די שטאט האט א וואנט, ווי מיר וועלן זען שפילט א גרויסע ראלע אין דער קומענדיגער מעשה - נישט דער קומענדיגער מעשה, נאר דער מעשה פון דער כיבוש פון יריחו. נאר איר הויז איז געווען אין דער וואנט. און דאס איז ווי אין עטלעכע אלטע שטעט זענען געווען הייזער געבויט אינעווייניג די ווענט פון דער שטאט. אזוי איר פענצטער, דער פענצטער פון איר הויז, איז ממש ארויסגעענדיג פון דער שטאט. אזוי אויב מען קריכט מיט א שטריק ארויס פון פענצטער, איז מען אינדרויסן פון דער שטאט.

אנווייזונגען צו באהאלטן זיך אין די בערג

און זי זאגט זיי דעם וועג צו אנטלויפן, וואס זי האט שוין געמאכט פריער, ריכטיג? זי זאגט: איר גייט צו די בערג אויפן אנדערן וועג, איר באהאלט זיך דריי טעג ביז די רודפים, די לייט וואס יאגן איך, וועלן קומען צוריק. און דעמאלט קענט איר גיין וואהין איר ווילט, ווארום זי האט זיי געשיקט צו יאגן זיי צום אנדערן ריכטונג. דעמאלט האט זי געזאגט גייט דעם אנדערן ריכטונג, גייט צו די בערג, וואס איז צום מערב, און דעמאלט וועט איר בלייבן דארט דריי טעג, און דעמאלט וועט איר גיין צוריק. און בשעת די לייט וואס זוכן איך וועלן שוין אויפגעגעבן און קומען צוריק צו דער שטאט, און גיין צוריק.

די תנאים: דער סימן פון דעם רויטן פאדעם

און דאס איז וואס זיי טוען, זיי גייען - איך מיין, איין סעקונדע, פאר זיי טוען דאס. אזוי איצט זאגן זיי, אקיי, נאר איצט זיי - ס'איז טאקע, איך ווייס נישט, איך האב נישט קיין קלארע גוטע ביאור פארוואס זיי שפאלטן אזוי, נאר נאך דעם, לייגן זיי צו תנאים צו זייער הבטחה. אין אנדערע ווערטער, אין עטלעכע זין טאמער דאס איז די קיום פון עפעס וואס זי האט געבעטן, ווארום זי האט געבעטן א סימן אז זיי וועלן נישט חרוב מאכן איר משפחה, און זיי געבן איר דעם סימן.

פארוואס קומען די תנאים איצט

אזוי זיי זאגן איר אזוי: מיר האבן געשוואוירן צו איך צו ראטעווען אייער משפחה, נאר מיר באפרייען זיך פון דער שבועה אויב - אזוי, מיר וועלן קומען צוריק אין דעם לאנד, ריכטיג, ווען אונזער פאלק קומט צו כובש זיין עס, וועסטו נעמען דעם רויטן שטריקל, רויטן פאדעם, א תקות חוט השני, א שורה פון פאדעם אדער עפעס. וועסטו עס בינדן אין דעם פענצטער, וואס דו האסט אראפגעלאזט אונז ארויס.

אזוי ס'זעט אויס ווי זיי האבן דעם שמועס מיט זיי שוין אונטן אויף דער ערד, אינדרויסן פון פענצטער, און זיי רעדן צו איר. כאטש איך טראכט אזוי דארפן מיר עס ליינען. און איך טראכט, כאטש ס'זעט נישט אויס שייך, ס'זעט אויס ווי דאס איז פארוואס זיי לייגן צו דעם תנאי דא - ווארום זיי האבן מורא געהאט צו רעדן לאנג, צו לייגן צו תנאים, בשעת זיי זענען געווען אין איר הויז, און זיי האבן טאקע געדארפט איר שמירה. איצט זענען זיי א ביסל, זיי זענען א ביסל ווייניגער [אפהענגיג], ווארום זיי זענען שוין ארויס פון דער שטאט, זיי האבן שוין א פלאן צו אנטלויפן. אזוי אוודאי, זי קען נאך אלץ מסור זיין אויף זיי, זי קען נאך אלץ מאכן די לייט זאלן גיין געפינען זיי וואו זיי זענען, ווארום זי ווייסט דעם ריכטונג וואוהין זיי גייען. נאר זיי זענען עפעס זיכערער, אזוי פילן זיי באקוועם צו ממש געבן זייערע תנאים פון דעם דיל וואס זיי האבן געמאכט.

די ספעציפישע תנאים

אזוי איצט, און פארוואס זענען זיי דערשראקן? וואס האט אונז געמאכט די מורא? וואס האט אונז געמאכט צו טראכטן אז דיין גאט האט איך געגעבן דעם לאנד, און מיר זאלן זיין דערשראקן פון איך? ווארום מיר האבן געהערט וואס ער האט געטון צו די וואסערן פון ים סוף - ער האט אויסגעטריקט דעם ים סוף ווען איר זענט ארויס פון מצרים. און מיר האבן געהערט וואס איר האט געטון צו די צוויי מלכים פון האמורי, וואס זענען אויפן אנדערן זייט פון ירדן, וואס איר האט חרוב געמאכט.

אזוי דאס זענען די צוויי עיקר, צוויי גרויסע נצחונות וואס דאס פאלק האט געהאט: איבער די מצרים אין ים סוף, און איבער סיחון און עוג שפעטער אין ערבות מואב, די מלכי האמורי. און מיר האבן דאס געהערט, און אונזער הארץ איז צעשמאלצן. קיינער האט נישט קיין כח, דער רוח פון קיין מענטש שטייט נישט מער פאר איך.

די תיאולאגישע הכרזה

און דאס איז אלעס ווארום מיר דערקענען, מיר פארשטייען - און דאס איז אויך זייער וויכטיג פארן טעקסט צו זאגן, ווי מיר האבן געזאגט אין שירת הים - מיר דערקענען אז דיין גאט איז דער גאט אין הימל און ערד. דאס איז רחב'ס גוואלדיגע הכרזה פון אמונה אין דעם אידישן גאט. און ווארום זי האט געהערט אז ער גיט דעם פאלק נצחון איבער אלע זייערע שונאים, דעריבער זאגט זי: אזוי בעצם ווייס איך אז איר וועט געווינען, נאר איך וויל נישט זיין איינער פון די פארלירער.

די שבועה און דער דיל

אזוי זי בעט זיי צו שווערן צו איר. זי בעט זיי: שווערט מיר אין נאמען פון השם, אין נאמען פון דעם גאט, דעם שטארקסטן גאט, און טוט גוטס מיט מיר, טוט חסד, און זייט גוט מיט מיר, מיט מיר און מיין משפחה - מיט מיר און מיין בית אבי. ווי איר האט געזען אסאך מאל, ס'איז א איינהייט פון משפחה, ס'איז ווי איין איינהייט אונטער משפחה. אזוי די נידעריגסטע מדרגה פון משפחה איך טראכט, וואס מיר רופן א נוקלעארע משפחה, אדער טאמער אן עקסטענדעד משפחה, נאר עפעס אזעלכעס - נישט מער עקסטענדעד, נישט ווי א שבט אדער א קלאן.

און גיב מיר א סימן, גיב מיר אן אות אמת אז איר וועט ראטעווען מיר, און מאכט זיכער אז איך, מיינע עלטערן, מיינע ברידער און שוועסטער זענען נאך לעבעדיג. אזוי זי איז טאמער געווען א לעדיגע פרוי - זי זעט נישט אויס צו האבן איר אייגענע הויזגעזינד נאך. זי איז א לעדיגע פרוי, דאס איז וואס מיר זאלן אננעמען פון דער מעשה. נאר זי האט טאקע עלטערן, און זי האט טאקע געשוויסטער, און זי בעט זיי אלע זאלן געראטעוועט ווערן.

די תשובה פון די מרגלים

און די לייט [די מרגלים], זינט זיי זענען אונטער איר שמירה, אויב זיי שטימען נישט איבער מיט איר, האבן זיי נישט טאקע קיין ברירה. נאר זיי שטימען איבער, און זיי שווערן. און איך טראכט דאס איז ווי זיי שווערן: זיי זאגן, אונזער נשמה, אונזער לעבן וועט זיין אנשטאט אייערס - נפשנו תחתיכם למות. איר פארדינט טויט, אויב - אזוי לאנג איר גיט א תנאי, אזוי לאנג איר מגלה נישט אונז, איר זאגט נישט איבער דעם זאך. אזוי איר מגלה נישט דעם דיל וואס מיר האבן פונקט געהאט, אדער איר מגלה נישט אונז איצט צו דער שטאט, ווארום דאס איז זייער גרויסע פחד, אז זי וועט מסור זיין אויף זיי און זיי וועלן אומגעברענגט ווערן. און אויך, נאר טאמער אפילו שפעטער, ווי מיר זענען שפעטער, אויב זי קומט ארום און זאגט לייטן, אוי ס'איז געווען דער דיל, דעמאלט, ווייסט איר, לייט וועלן האבן וועגן צו מאכן מחלוקות און אזוי ווייטער, און חרוב מאכן דעם פלאן צו כובש זיין די שטאט.

אזוי זיי צוזאגן איר, זיי שווערן אויף זייער לעבן. ריכטיג, זיי שווערן נישט אויפן נאמען פון השם, ווי זי האט געבעטן, אדער כאטש ס'זאגט נישט בפירוש, נאר זיי שווערן אויף זייער לעבן. זיי צוזאגן זייער לעבן אנשטאט אירס, אזוי לאנג זי מקיים איר תנאי. און זיי זאגן, יא, ווען גאט וועט געבן אונז דעם לאנד, ווען השם וועט געבן אונז דעם לאנד, וועלן מיר טון מיט

און זיי פאלגן איר פלאן. זיי גייען צו די בערג, נאך דריי טעג גייען זיי צוריק, און זיי קומען צוריק צו יהושע בן נון. זיי זאגן אים איבער די גאנצע מעשה, און דאס וויכטיגסטע איז, דאס איז דער סוף פון דער מעשה: זיי זאגן יהושע, השם האט געגעבן אונזערע הענט דעם גאנצן לאנד - נתן ה' בידינו את כל הארץ. השם האט געגעבן דעם גאנצן לאנד אין אונזערע הענט, ריכטיג?

ווארום זיי זעען - ווי ווייסן זיי דאס? ווארום זיי זעען אז יעדערער איז אזוי דערשראקן. און טאמער אויך ווארום זיי האבן באקומען אפילו, שוין ס'איז געווען אזוי גרינג צו באקומען א קאלאבאראטאר. טאמער זאגן זיי עס קען זיין גרינג צו באקומען אפילו מער, איך ווייס נישט. און דאס זענען די צוויי זאכן. אזוי ווייסן מיר אז השם האט אונז געגעבן דעם לאנד, ווארום די באוואוינער פון לאנד האבן מורא פון אונז, זיי זענען אלע דערשראקן פון אונז. און דעריבער, דאס איז דער הפך—

דער חילוק מיט די ערשטע מרגלים

דאס איז דער פונקטלעכער הפך פון וואס די מרגלים פון משה האבן געזאגט. זיי זענען געווען די וואס האבן זיך צעשמאלצן, וואס האבן מורא געהאט פון די לייט פון לאנד. איצט זאגן זיי די לייט פון לאנד האבן מורא פון אונז, זיי זענען אלע צעשמאלצן, זיי האבן נישט קיין כח, זיי האבן נישט קיין מוט. און דאס איז זייער בשורה.

יהושע'ס תשובה און די אומגעזאגטע המשך

ס'זאגט נישט וואס יהושע טוט מיט דער בשורה. טאמער יהושע גיט דעמאלט איבער די בשורה צו די רעשט פון די לייט, וואס זעט אויס צו זיין עפעס ער זאל טון. ווארום געדענק, יהושע מסתמא אליין—אדער יהושע אליין, ווי מיר האבן געזען פריער אין דעם פריערדיגן פרק—יהושע אליין האט טאמער געדארפט חיזוק, האט טאמער געדארפט דעם שטופ פאר זיך אליין צו וויסן אז ער טוט נישט קיין משוגענע זאך, צו וויסן אז ס'וועט זיין זיכער.

אזוי ער האט די בשורה, און מיט דעם קען די מעשה ווייטערגיין.

און זייער תנאי איז: דו וועסט הענגען דעם שטריקל, דעם פאדעם, אין דעם פענצטער, דעם פונקטלעכן פענצטער. אזוי ס'איז דא עטלעכע שיינע סימעטריע דא - אין דעם פענצטער, וואס דו ראטעווסט אונז דורך, וועסטו הענגען דעם רויטן שטריקל. און וואס דו וועסט טון איז, דו וועסט צונויפקלייבן דיין משפחה, דייןע ברידער, דייןע שוועסטער, דייןע עלטערן, אין דיין הויז. און איצט, אזוי: ווער עס גייט ארויס פון דיין הויז, זענען מיר נישט פאראנטווארטלעך פאר אים. דמו בראשו. נאר ווער עס וועט בלייבן אין הויז, איז זיין בלוט אויף אונז אויב ער ווערט געשעדיגט.

אזוי זיי זאגן, מיר וועלן נעמען אחריות צו ראטעווען איך, נאר איר דארפט געבן אונז א סימן. און מסתמא ס'איז דא ווי א פראקטישע סיבה פאר דעם, ריכטיג? ווארום ווי אנדערש וועלן זיי געדענקען וואו, אדער זיי וועלן דארפן אויך איבערגעבן דאס צו די אנדערע לוחמים, ווי מיר וועלן זען שפעטער. זיי דארפן איבערגעבן דאס צו מאכן זיכער אז איר משפחה ווערט נישט חרוב געמאכט. אזוי וועסטו האבן דעם סימן, און דאס איז א סוד סימן, אוודאי. זי טאר נישט זאגן דאס.

די סוד באדינגונג

און זיי מאכן אן אנדערן תנאי: אויב דו זאגסט עמעצן דאס, ווידער, זענען מיר פריי פון אונזער שבועה. ווארום דעמאלט וועט יעדערער לייגן א רויטן פאדעם און דער סימן וועט נישט ווערט זיין גארנישט, ריכטיג? זי דארף מאכן זיכער ס'איז א סוד צווישן - ס'איז א סוד סימן, א סוד סימן. און דער סוד סימן וועט מאכן אז זי און איר משפחה וועלן געראטעוועט ווערן, און זיי נעמען אחריות פאר דעם.

און זי שטימט איבער מיט דעם. זי זאגט יא, אזוי איז עס. און זיי גייען, און זי לייגט טאקע דעם פאדעם אין פענצטער - טאמער נישט איצט, נאר דאס איז די מעשה זאגט אונז פאראויס וואס זי וועט טון.

די צוריקקומען פון די מרגלים און זייער באריכט